

ΜΙΑ ΜΕΓΑΛΗ ΔΑΣΚΑΛΑ ΚΑΙ ΞΕΧΩΡΙΣΤΗ ΓΥΝΑΙΚΑ

(Συνέχεια εκ της 1ης σελίδος)

Ἀπὸ τὸ πλατὺ καὶ φωτεινὸ μυαλὸ βγαίνει τὸ σοφὸ οὐδέτιο ἔργασίας στὴν παράδοση ἢ κι' ἔξω ἀπ' αὐτὴ ο' ὅποιοδήποτε περιστατικὸ τῆς ζωῆς τῶν παιδιῶν. Ἐνας παιδαγωγὸς λέγει: Τὸ πῶς μεγάλο προτέρημα τοῦ δασκάλου εἶναι νὰ μπορεῖ οὐδὲν κάθε στιγμή καὶ ο' ὅποιοδήποτε ζήτημα νὰ δίνει τὴν πειθὸ σωστῆ καὶ πειστικῆ γνώμη· δηλ. νάναί σοφός. Τέτοια ἦταν ἡ Ἑλένη. Καὶ τὰ πῶς δύσκολα καὶ μπερδεμένα ζητήματα τῶν παιδιῶν τὰ βλέπε τόσο καθαρά, ὥστε, καλώντας τὰ παιδιά οὐδὲν πνευματικῆ συνεργασία μαζί της κι' ἀναλύοντας κι' ἀπλοποιώντας τὰς μπροστά τους, τὰ βεβαίως νὰ θέσουν κι' ἐκεῖνα οὐδὲν κίνηση τὸ μηχανισμό τοῦ ἄγνωστου ἀκόμα μυαλοῦ τους, νὰ μποῦνε κι' ἐκεῖνα στὸ ζήτημα, νὰ ἐνδιαφερθοῦν ζωηρότερο, νὰ πάρουνε τὴν ὑπόθεσιν οὐδὲν χέρια τους καὶ μὲ τὴν ἐνθάρρυνση καὶ τὴν ὁδηγίαν της νὰ ξεκαθαρίσουν τὸ πρᾶγμα καὶ νὰ φθάσουν οὐδὲν μονάχα τους κι' ἀβίαστα οὐδὲν λογικὰ συμπεράσματα, πῶς δὲν ἦταν ἄλλα παρὰ ἡ γνώμη τῆς δασκάλας τους· ἐρευνοῦσαν τὰ παιδιά μαζί της καὶ ἀνακάλυπταν τὴν γνώμη της· τὴν δέχονταν πῶς οὐδὲν λογικὴν ἀνάγκη τὴν γνώμη αὐτῆ· τὴν πίστευαν καὶ τὴν ἀκολουθοῦσαν γιατί ἔτσι γινότανε δική τους· ἦτανε καὶ προῖον δικῆς τους ἔργασίας. Αὐτὸ εἶναι ἡ ἀσκηση γι' ἀνεξάρτητη σκέψη ἀτόφια· αὐτὸ εἶναι αὐτενέργεια γιὰ τὰ ζητήματα τοῦ ἑαυτοῦ σας καὶ τὰ ζητήματα τοῦ κόσμου γύρω μας· αὐτὸ εἶναι ἡ δημιουργία τοῦ ἀνώτερου, τὸ πνευματικὸ ἐνδιαφέροντος πῶς, ἂν δὲν ὑπάρχει, δὲν καλλιεργεῖται ἡ κλίση οὐδὲν πνευματικῆς ἀσχολίας, δὲν ἐξασφαλίζεται ἡ ὀρθὴ ἐκτίμηση τῶν ἄλλων καὶ τοῦ ἑαυτοῦ μας, ὁ σεβασμὸς τῶν ἄλλων καὶ ὁ αὐτοσεβασμὸς. Μὲ τέτοια πνευματικῆ ἔργασία κτυποῦνται καὶ ξεριζώνονται ὁ ἄμετρος ἐγωισμὸς, ἡ ἀπειθεία, ἡ ἀδθάδεια καὶ ἡ ἀναρχία ὄχι μονάχα στὸ σχολεῖο, ἀλλὰ καὶ στὴν μεγάλη κοινωνία ἔξω. Ἔτσι

δὲν περιπτώσεις τὴν εἶδα νὰ συμπάσχει, νὰ χαίρει καὶ νὰ λυπεῖται μὲ τὸ τρυφερὸ ἀντικείμενο τῆς ἐπιτίμησιν ἢ τῆς συγγνώμης της. Ἐκλάψε πολλές φορές γιὰ τὸν πόνο τῶν παιδιῶν της. Κέρδισε ἔτσι τὴν ἀγάπην τους. Μεγάλον κέρδος ἀληθινόν, ἀδιάφορον ἂν τὸ ἐπλήρωσε μὲ μεγάλη θυσία, τὰ πρόωρα γερατιὰ πῶς τὴν ἀνάγκασαν ν' ἀφήσῃ τὸ σχολεῖον μὲ τὰ παιδιά πῶς τόσο ἀγάπησε. Ὅσο ἦτανε στὸ σχολεῖον ποτὲ δὲν τὴν ἄφησε κι' ἡ ἀγάπη τῶν μαθητριῶν της. Κι' ἀκόμα σὰν ἀπὸ φωτεινὴ καὶ θερμαντικὴ πηγὴ, ἀπὸ τὴν καρδίαν τῆς Ἑλένης ἀκτινοβολοῦσε ἡ ἀγάπη κι' ἡ καλωσδὴν αὐτῆ καὶ σκιάθωνε δασκάλους καὶ παιδιά, ὥστε νὰ γεννᾷ ἀνάμεσά τους τὴν γλυκερὴ ἐκείνη ἀτμόσφαιρα εὐτυχίας πῶς φθάνει τὸ ἰδανικόν τῆς σχολικῆς ζωῆς. Στὸ σχολεῖον τῆς κ. Ἑλένης δὲν χωροῦσαν χοντρὰς παρεξηγήσεις, ἀσυνεννοησίαν ἢ γκρίνια δασκάλου καὶ παιδιῶν. Δὲν χρειάζονταν καὶ οὐδὲν καταργήθηκαν τὰ σκληρὰ πειθαρχικὰ μέτρα. Τὰ παιδιά ἐνοιῶσαν ἀνεση μεγάλη κι' ἔτρεχαν μὲ τὸ γέλοιο καὶ τὴν χαρὰν στὸν παιδικόν τους παράδεισον, μὲ ὄρεξιν νὰ ἐργασθοῦνε γιατί ἐνοιῶσαν ἐλευθέρων ἐκεῖ. Ὅταν ἀποφοιτοῦσαν θλίβονταν καὶ ἄφηναν τὸ σχολεῖον μὲ δακρυσμένα μάτια.

Ἀποκαλυφθῆτε μπροστὰ οὐδὲν τέτοια μεγάλη δασκάλα.

Θᾶτανε ἀληθινὰ μεγάλη παράλειψη ἂν δὲν προσθέταμε λίγα λόγια ἀκόμα γιὰ τὴν μαγείαν τοῦ λόγου, πῶς συμπλήρωνε, ἔδινε ξεχωριστὴ ἀγλὴν κι' ἀποκορύφωνε τὴν ἄλλαν ἀρετὴν τῆς Ἑλένης. Ἡ κουβέντα χυνόταν ἀπὸ τὸ στόμα της γλυκερὰ κι' ἀβίαστη, φορμαρισμένη οὐδὲν καλύτερον καλοῦπι τῆς δημοτικῆς. Κι' ἐπειδὴ μιλοῦσε συχνὰ οἷς μαθητρίδες της κι' ἔπερνε οὐδὲν πάντα, σὰν προνομιακὰ δικόν της, τὸ μάθημα τῶν ἐκθέσεων, ἡ θύναμή της αὐτῆ δὲν ἄργουσε νὰ ἐπηρεάσει εὐεργετικώτατα, νὰ μεταφυτευθῆ, μπόρουσε νὰ ποῦμε, καὶ οἷς μαθητρίδες της. Τὸ δείχνουνε αὐτὸ λαμπρὰ οἱ ἐκθέσεις των πῶς δημοσιεύθηκαν οἷς «Παιδικῆς Ψυχῆς». Ἡ Ἑλένη ἔχει τὴν ἐξαιρετικὴν δύναμιν νὰ γράφει καὶ

οικειότητος. Είναι ρητορας που η
λεκτρίζει και συγκινει.

Μ' όλα τὰ ξεχωριστά της
τοῦτα χαρίσματα μποροῦσε
νάναί ὁ πρωτεργάτης μιᾶς και-
νούργιας καὶ λαμπρότερης ζω-
ῆς. Κι' ὑπῆρξε τέτοια. Μόνο
ποῦ δὲ μπόρεσαν οἱ ἄλλοι νὰ
τὴν παρακολουθήσουν καὶ νὰ
τὴν ἐκτιμήσουν ὅσο τῆς ἀξίζει.
Ἴσως ἀκόμα νὰ μὴ ἔχουνε
χαθεῖ ὅλες οἱ ἐλπίδες· Ἴσως νὰ
ἔλθει ὁ καιρὸς. Γιατί ἡ γυναι-
κα αὐτὴ ἂν ζοῦσε σὲ καλύτερο
κοινωνικὸ περιβάλλον καὶ βρι-
σκόταν μέσα σ' εὐνοϊκώτερους
ὄρους ζωῆς, θὰ μποροῦσε νὰ
μπεῖ καὶ στὴν πλατειὰ ἀθα-
νασία.

Ἄς μὴ θλίβεται γιατί ξε-
πέρασε πολὺ τὴν ἐποχὴ τῆς.

N. ΕΙΟΓΤΑΣ

καθηγητῆς

Γυμνασίου — Δεμεσοῦ